

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 917/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Ч.С. из Б., чији је пуномоћник Д.К., адвокат из А., против туженог Привредног друштва П. д.о.о. Б., чији је пуномоћник Д.М., адвокат из А., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 319/13 од 04.02.2014. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 319/13 од 04.02.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1595/11 од 15.10.2012. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог број 550 од 14.02.2011. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 746 од 01.05.2004. године као незаконито. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, одлучено је о трошковима поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 319/13 од 04.02.2014. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506.

став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог од 03.05.2004. године. Решење о отказу примио је 21.11.2008. године. Тужилац је поднео тужбу ради поништаја тог решења. Парница је правноснажно окончана пресудом од 30.03.2010. године којим је усвојен његов захтев и поништено решење о отказу уговора о раду, а тужени обавезан да тужиоца врати на рад. По доношењу те одлуке тужени је позвао тужиоца да се дана 21.01.2011. године јави на посао што је тужилац и учинио. Међутим, истог дана је од стране туженог упућен на коришћење годишњег одмора почев од 24.01.2011. до 13.02.2011. године када се тужилац поново јавио у кадровску службу туженог. Генерални директор туженог је 14.02.2011. године донео решење којим се тужиоцу отказује уговор о раду на радном месту погонски технолог због престанка потребе за његовим радом услед организационих промена. Тужени није навео у чему се ове промене састоје и на основу којих критеријума је утврђено да је тужилац технолошки вишак.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили решење о отказу.

Према члану 191. Закона о раду ако суд донесе правноснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, суд ће наложити туженом послодавцу да радника врати на посао, као и да му накнади штету сходно колективном уговору, уговором о раду, закону.

У конкретном случају тужени је поступио супротно цитираној законској одредби. По јављању тужиоца на рад, тужени је био у обавези да тужиоца распореди на радно место које одговара његовом знању и способностима. Тужени то није учинио, већ је тужиоца послао на годишњи одмор. Управо у томе се огледа незаконито понашање туженог, јер је тужени по истеку годишњег одмора тужиоца донео решење којим му је отказао уговор о раду као технолошком вишку због промена које су наступиле код туженог. При томе није образложио у чему се наведене промене састоје, а на радном месту тужиоца три месеца по његовом престанку радног односа, запослио је друго лице. Како је тужени као послодавац прекршио одредбу 191. Закона о раду, али и одредбу члана 182. истог закона и није доказао оправданост разлога за доношење решења о отказу у смислу члана 179. тачка 9. Закона о раду, то су правилно нижестепени судови поништили овако донето решење и обавезали туженог на реинтеграцију тужиоца.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**